

Napok

Három napja nem beszélünk. Jobban bírod, mint én. (Remélem, ugyanezt gondold.)

El kellene költöznöm. Ahányszor kilépek az ajtón, mindig a tiéd látom. Lámpa- vagy monitorfény.

Semmilyen utat nem mutat.

Írok. Kattan az öngyújtód, szatyorcörgés. Összeszeded a szemetet. Pléhcsörgés. Megint iszol.

Kulcs fordul a zárban. Csak állok a háromszor összehajtogatott, visszaadandó pulóverrel a kezemben, és nem ordítok, hogy elmentél. Tart fél percig, visszaérsz, először megkönnyebbülök.

Csak a szemetet vitted le.

Leülök az ágyra.

Gyűlöllek, amiért megijedek. Eldöntöm. Ha bejössz, kidoblak.

(Aztán még fürödni sem merek kimenni.)

Az első napon magamra voltam dühös. Megint elvesztettem a fejem. Bár igazat adtam a háromszor átgondolt érveimnek. Rádvágtam az ajtót, te pedig dúvadként föl-le járkáltál. Testem mégis az ajtó előtt elsuhanó sziluett után kívánt. Bosszúból maszturbáltam. Nem feltételeztem, hogy nem lesz kibékülés, de semmiképpen sem akartam, hogy kiéhezetségem neked okozzon elégtételt.

Este buli. Julcsi szerencsére nem kedvel. Szólt is néhány rossz szót az érdekedben. Kár hogy sosem hallgatok rá. Flört csapossal, pultnál ülő selyemfiúval. 2 sör és rövid után már haza akartam menni. Az ajtóban még megbeszéltem egy randit egy Sándorral.

Jól jött az önértékelés-mérlegre.

A második napon összefutottunk. Rád nézni sem tudtam. Gyors kérdésedre: „Éhes vagy?” Még gyorsabb válasz: „Nem.” Ez közeledés-kísérlet volt?

Fürdés, olvasás, amiből föl-fölnézek, hogy telepatikus üzeneteket küldjek át. Álmos vagyok és kitartó. Gyere át, és csak feküdj mellém. Minden izmom és csontom fájdalmasan nyújtózik ki, ahogyan rájövünk, hogy elaludtál.

Negyedik nap.

Szóval ennyi volt. Akkor hagyjuk. Nem vagyok az a küzdő típus. Elveszi az erőm, és menekülnék otthonról, hogy ne kelljen szembesülnöm a helyzettel. Ha nem lennék olyan nagyon fáradt. Nem tudom, téged féltetek-e még, vagy magam.

Hogy megint visszavonhatatlanul beleszokom az egyedüllétbe, megint egyre nehezebben fogom felölteni az ál-élő-mosolyt, míg kimérten és lassan kanalaz a magány. És mert a büszkeség kódolhatatlanná teszi a kiáltást, marad a testi és lelki igények külön-külön kielégítése.

Ahogy a te véged is hasonló lesz.

Nem tudom, téged féltelek-e még, vagy magam.

Hát gyertek vissza hozzánk, ti olcsó és drága örömök.

Ötödik nap.

Kerüllek. Mert ennyi idő után már kérdéseknek és válaszoknak kellene következnie. Egyre hangosabban nevetek, egyre hangosabban fürdök, és kopogok túsarokban. Hangosan bontok bort, és vágom falhoz a poharat. Szeretem ezt a hangot. Kár hogy nem lehet ezt az egész lakást veled együtt a falhoz vágni, és levizelni a szilánkokat. De persze farkam sincs. Guggolva pedig mégsem olyan elegáns.

Nyílik az ajtó, és megállsz a küszöbön. Nem nézel rám, nem szólsz. Felállok, üveggel a kezemben. Nem vagy egyedi. Sem erős, sem szép. Megnyugszom. Ha nem is békét érzek, legalább nyugalmat.

– Szeretlek – mondod. Csévelt szó egy csévelt helyzetben. Talán kicsit stílusosabb lehetne, ha a szemembe mondanád, nem a festett lábujjkörmeimnek. Elkoptattuk. Már abban a helyzetben vagyunk, amikor kötelességből viszont kellene mondanom. Érzem a várakozást. Tehát kilyukadt a kettőnk között lévő, már amúgy is kevésbé feszes szó-szövet.

Mindig is hajlamosak voltunk túlzásokba esni.

– Zoknit húzok – válaszolom.

– Tessék?

– Mondom, zoknit húzok.

– Épp szerelmet vallottam!

– Nekem meg épp a lábam fázik.

– Bunkó vagy.

– Csak a szokásos – vonom meg a vállam.

Játszott nyugalommal rád hajtom az ajtót, annyira elegánsan, amennyire egy nőnek egy borosüveggel a kezében, mezítláb ez lehetséges. Zoknit húzok.

Leülök a szőnyegre, nekitámasztom a hátam a falnak, és bámulok az ablakra. El kellene húznom a függönyt, hogy lássak valamit. Végül nem számít. Eltávolodtál.

Eltávolodott. Már nem ismerem. Nem vette észre.

Nem vette észre, hogy ugyanabban a hangszínből, és ugyanazzal a hangsúllyal szólt a „szeretlek”, és a „zoknit húzok”. Hát tényleg ennyi volt.

Hatodik nap.

Reggel valami gyerekes bátorság lett rajtam úrrá. Fekete és rózsaszín hangulat lett. Gonosz öröm, és boldogság, ugyanakkor várakozó és ujjongó érzések. Végre újrakezdehetem ezt az egész ostoba cécót, a csábítással, a megértő hallgatással, a szempillapaskolós nézéssel, amikor ismét elmagyarázzák, hogyan kell ízlelnem

a bort, az étteremben pedig segítőkészen lefordítják az olasz étel nevét (bár én is el tudnám olvasni a zárójelben a magyar jelentését).

Kinyitottam az ablakot. A levegőnek frissebb illata lett, mint máskor. Nem volt türelmem kávéfőzni, csak tejet melegítettem. Bele neskávé, némi méz, és csak álltam a beépített gardrób szekrény előtt. Alul Prada csizma, ami lenullázta a szám-lámat, bár járni sem tudok benne. Fölötte Patrizia Peppe kosztüm. Az legalább kényelmes. Tehát ruhát és cipőt nem.

Fehérnemű. Visszatérésemet a jelenkori vadászmezőre fehérneművel ünnepelem. Kell nekem egy ésszerűtlenül drága, kényelmetlen, szűrős, budoáros, fekete-rózsaszín együttes. Ami értelmet akkor kap, ha egy másik erkélyajtó előtt, egy másik ágyban, egy másik testtel fekszem az én kívül-belül unalomig ismert porcikáimmal, amire legfeljebb új csipkét tudok aggatni. Néha aggódom, hogy meddig tart ez az elégedetlenség, és mikor kapom meg ezekből a folyton változókból azokat a válaszokat, amikre még kérdést sem mertem föltenni.

Bár az a dacos gondolatot, hogy én majd megmutatom a szüleimnek, hogyan kell ezt az élet-dolgót csinálni, egyre távolabb kerül. Amíg attól tartok, nagyobbat bukhatok, mint ők, addig inkább veszek egy új akció-fehérneműt. Megint.

Bugyi, vastag, fekete harisnya, kámzsanyakú, vaníliásárga angórapulóver, fekete szoknya, és bokacsizma. Kényelmes sarok, hátulján szolid bőrmasni, ami azt a pajkosan magabiztos hatást kölcsönzi, ahogyan egy nő elindul egy teljesen értelmetlen, ám jelentőségteljes vásárlásra. Úgy könnyedén.

Régen kinéztem magamnak az Andrásyn egy üzletet, amitől az tartott vissza, hogy a kirakatban valahogy mindig egy nullával többet láttam, mint amennyit ért az az anyagdarab. De most szabadságot vásárolok. Sokat kell költenem.

Mély levegőt vettem és beléptem. Semmi sem történt. Nemhogy egy anyáskodó, meleg eladó nem jött oda selypítve, de még egy tapasztalt szemű, középkorú nő sem mondta azt, hogy:

– Drágám, tudom, mire van magának szüksége.

Mindezek híján unott arccal odavetettem, hogy csak nézelődöm, és vizslattam a vállfán lógó formátlan ruhákat. Elmélkedtem, melyik darabot vagyok képes meg-tölteni étellel, és melyikben lennék annyira nevetséges, amilyennek egy kifutón látott darab hat egy átlagos külsejű gimnazistán a metrón.

És megláttam. A pulton feküdt. Egy vállfán a melltartó és bugyi, ami orvul ta-karta az egyes részek szépségét.

– Elnézést, ez elkelt?

– Nem, most próbálták.

Ez rosszul esett. Egy nekem szánt ruhadarabot csak ne próbálgassanak föl min-denféle nők!

Lecsaptam a csipkecsodára, és bevitettem a próbafülkébe. Lassan vetkőztem le, hi-szen még csak ismerkedünk. Háttal a tükörnek vettem föl, és behunyt szemmel fordultam meg.

Először csak a balt nyitottam ki (azzal rosszabbul látok), aztán gyorsan a jobbat is, és legszívesebben hangosan ujjongtam volna. Az alapja fekete szaténból féltanga, nem simul bele közönségesen a fenékbe, ugyanakkor enged láttatni annyit a sima bőrből, ami után már valószínűleg nem kell túl sok szót vesztegetni arra, hogy mi fog történni. Körbefut az alsón egy fekete csipke, ami álnokul elegáns francibugyinak mutatja azt, ami valójában semmit nem takar. És persze a tetején egy vékony, rózsaszín szaténszalag körbefut. eltűnik, föltűnik a fekete anyagban, és automatikusan megnézem a fonákján, oda búj-t-e. Nem. Valahol el-elveszik a szaténban, majd ismét kibújik 2 centi után. A melltartó persze hasonló. Alig-alig takarja a mellbimbót egy csöpp anyag, majd arra ráhagynak az elegánsan kurvás, átlátszó csipkéből, és vállakon pedig az átlátszó hazugság, a lányos, rózsaszín szalag ugrál le, föl, le, föl.

Bekopognak, hogy minden rendben van-e. Persze, gyorsan lekapom magamról, hogy kifizethessem, hogy végre a magamévá tegyem, és rohanjak vele haza.

Otthon kiveszek egy üveg Irsai Olivért a hűtőből, beviszem a szobámba, fölveszem az ajándékom. Fekszem az ágyon, melengetem kezemben a túl hideg fehérbort. Próbálok írni. Apró skicceket vetek a papírra, keresem azt a mondatot, ahonnan el tudok indulni. Semmi. Lefolyik a pára a borospohár oldalán az ágytakaróra. Kicsit savas. Apró buborékok képződnek az alján.

Udvarias kopogás. Rosszul érint. Egy tökéletes nap romlik el. Köntöst veszek föl, és inkább kimegyek én, mintsem beengedjem.

A konyhaasztalon múlt heti reklámújság. 229 Ft volt egy kiló banán.

Ő közben gyönyörűen pózol. Sugárzik a fájdalom. Nézi a kezét, ahogy magyaráz miértekről, megértésről, büszkeségről. A belátás, és az alapvetően jó ez a kapcsolat részről a térdemet nézi. A hallgatást természetesen beleegyezésnek véli, így leguggol elém, és a köntösöm övét bontogatja.

– Egy pillanat, azonnal jövök – állok föl.

Készségesen félretérdel. Visszamegyek a szobámba, óvatosan leveszem az ehhez túl szép szerzeményem, és beteszem a szekrénybe. Visszaveszem a köntöst, úgy megyek vissza hozzá.

